

61-Giới Đoạn Mạng Súc Sanh:

Phật tại nước Duy-na-ly, lúc đó các vương tử nước Duy-na-ly vào trong vườn rừng học bắn cung, Ca-lưu-đà-di trước giờ ngọ đắp y mang bát vào thành khát thực, từ xa thấy các vương tử học cách bắn cung như thế liền cười, các vương tử hỏi: “Vì sao cười, chúng tôi bắn không hay sao”, đáp là hay, lại hỏi: “Thầy có bắn được không?” Đáp là được, các vương tử nói: “Nếu được thì bắn thử đi”, đáp: “Pháp của chúng tôi không có cung tên thì không bắn”, các vương tử nói: “Đây có cung tên bằng cây có thể dùng được”, nói rồi đưa cung tên bằng cây. Khi Ca-lưu-đà-di giương cung có chim bay trong hư không rồi bay vòng trở lại, liền buông tên vờn quanh không cho chim bay thoát ra, các vương tử nói: “Cớ gì bắn không trúng”, đáp: “Bắn trúng đâu có khó gì”, các vương tử nói: “Không đúng như thế, nếu trúng được thì nên bắn cho trúng, chớ nên nói suông”, Tỳ kheo kiêu mạn nói: “Các người muốn trúng chỗ nào”, các vương tử nói: “Muốn trúng vào mắt phải”, liền bắn trúng vào mắt phải, chim liền chết. Lúc đó các vương tử đều hổ thẹn, sanh tật đố và nổi sân nói rằng: “Sa-môn Thích tử sao có thể đoạt mạng súc sanh”. Có Tỳ kheo thiếu dục tri túc hành hạnh đầu đà nghe biết việc này tâm không vui liền đem việc này bạch Phật, Phật do nhân duyên này nhóm họp Tỳ kheo tăng rồi hỏi Ca-lưu-đà-di: “Thầy thật đã làm việc này phải không?” Đáp: “Thật đã làm thừa Thế tôn”, Phật liền quở trách: “Tại sao gọi là Tỳ kheo lại cố ý đoạt mạng súc sanh”, quở trách rồi bảo các Tỳ kheo: “Do mười lợi nên kết giới cho các Tỳ kheo, từ nay giới này nên nói như sau:

Nếu Tỳ kheo cố ý đoạt mạng súc sanh thì phạm Ba-dật-đề.

Đoạt mạng là tự làm hay bảo người làm. Tướng phạm trong giới này là nếu Tỳ kheo tự tay đoạt mạng súc sanh thì phạm Ba-dật-đề; nếu Tỳ kheo bảo người khác rằng: “Hãy bắt trời súc sanh này rồi đập chết”, nếu người kia nghe lời đập chết nó thì Tỳ kheo này phạm Ba-dật-đề. Nếu Tỳ kheo sai sứ đến nói với người khác rằng: “Người biết súc sanh đó không?” Đáp là biết, sứ nói: “Người hãy đến bắt trời và đập chết nó”, nếu người kia nghe lời đập chết nó thì Tỳ kheo này phạm Ba-dật-đề. Lại nữa-tỳ kheo có ba cách đoạt mạng súc sanh phạm Ba-dật-đề: Một là dùng thọ sắc, Hai là dùng không phải thọ sắc, Ba là dùng cả thọ sắc và không phải thọ sắc. Thọ sắc là nếu Tỳ kheo dùng tay hoặc chân hoặc thân phần khác đập chết súc sanh, nghĩ rằng: “Muốn cho nó chết”, nếu nó chết thì Tỳ kheo phạm Ba-dật-đề; nếu nó không chết liền, về sau cũng do nhân duyên này mà chết thì Tỳ kheo cũng phạm Ba-dật-đề; nếu không chết liền, về sau cũng không phải do nhân duyên này mà chết thì phạm Đột-kiết-la. Không phải thọ sắc là nếu Tỳ kheo dùng cây, ngói đá, dao gậy, cung tên... từ xa ném, bắn muốn cho nó chết, nếu

nó chết thì Tỳ kheo phạm Ba-dật-đề; nếu nó không chết liền... cho đến phạm Đột-kiết-la giống như đoạn văn trên. Thọ sắc và không phải thọ sắc là nếu Tỳ kheo dùng tay cầm cây, ngói đá dao gậy, cung tên... đập

đánh nó, muốn cho nó chết; nếu nó chết thì Tỳ kheo phạm Ba-dật-đề; nếu nó không chết liền... cho đến phạm Đột-kiết-la giống như đoạn văn trên.

Nếu Tỳ kheo không dùng thọ sắc, bắt thọ sắc, thọ sắc và bắt thọ sắc như đã kể trên, vì muốn giết nó nên để thuốc độc vào trong miệng nó hoặc trong thức ăn uống của nó, nếu nó chết thì Tỳ kheo phạm Ba-dật-đề; nếu nó không chết liền... cho đến phạm Đột-kiết-la giống như đoạn văn trên.

Nếu Tỳ kheo không dùng thọ sắc... cũng không dùng thuốc độc, vì muốn giết nó nên xúc não làm cho nó buồn phiền... cho đến làm cho nó bị đọa thai hoặc xô xuống nước hay xô vào trong lửa, xô xuống hầm, hoặc đuổi ra đường muốn cho nó chết. Cho đến súc sanh còn trong thai mẹ mới thọ hai căn là thân căn và mạng căn mà khởi phương tiện làm cho nó chết, nếu nó chết thì Tỳ kheo phạm Ba-dật-đề; nếu nó không chết liền... cho đến phạm Đột-kiết-la giống như đoạn văn trên.